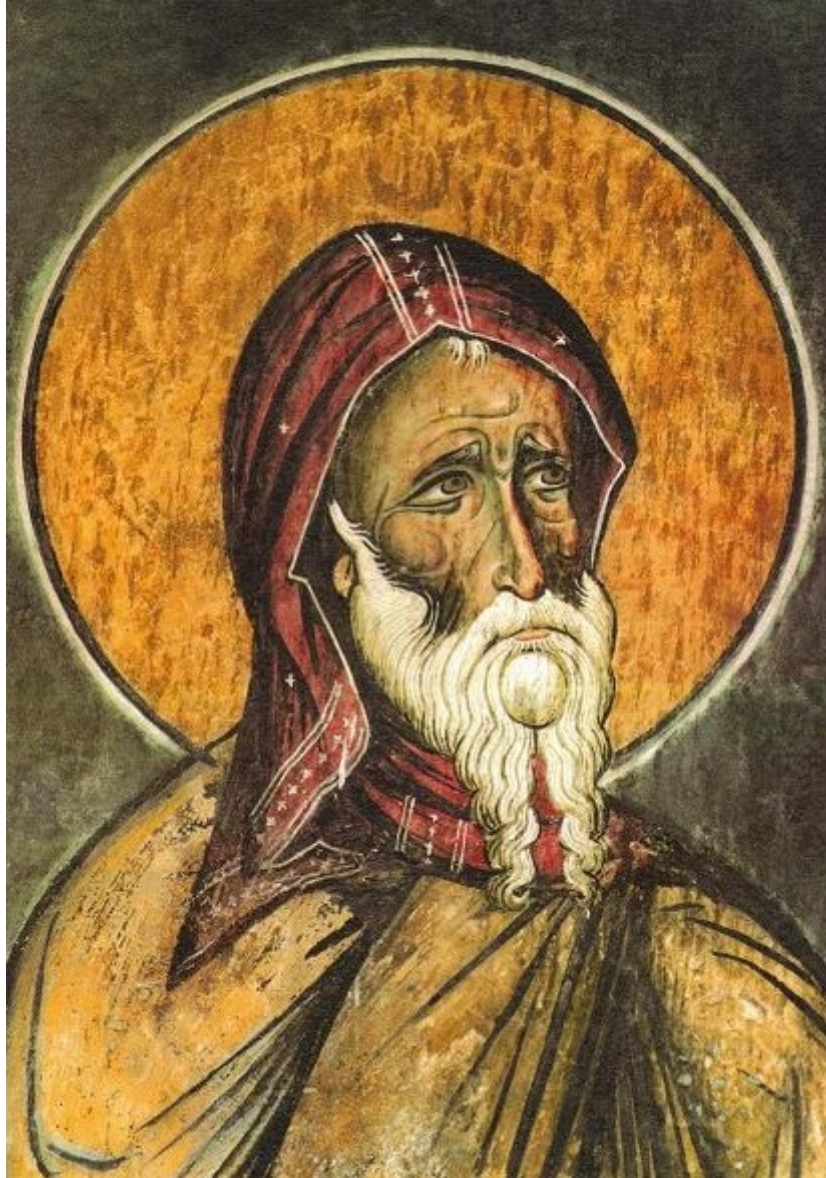


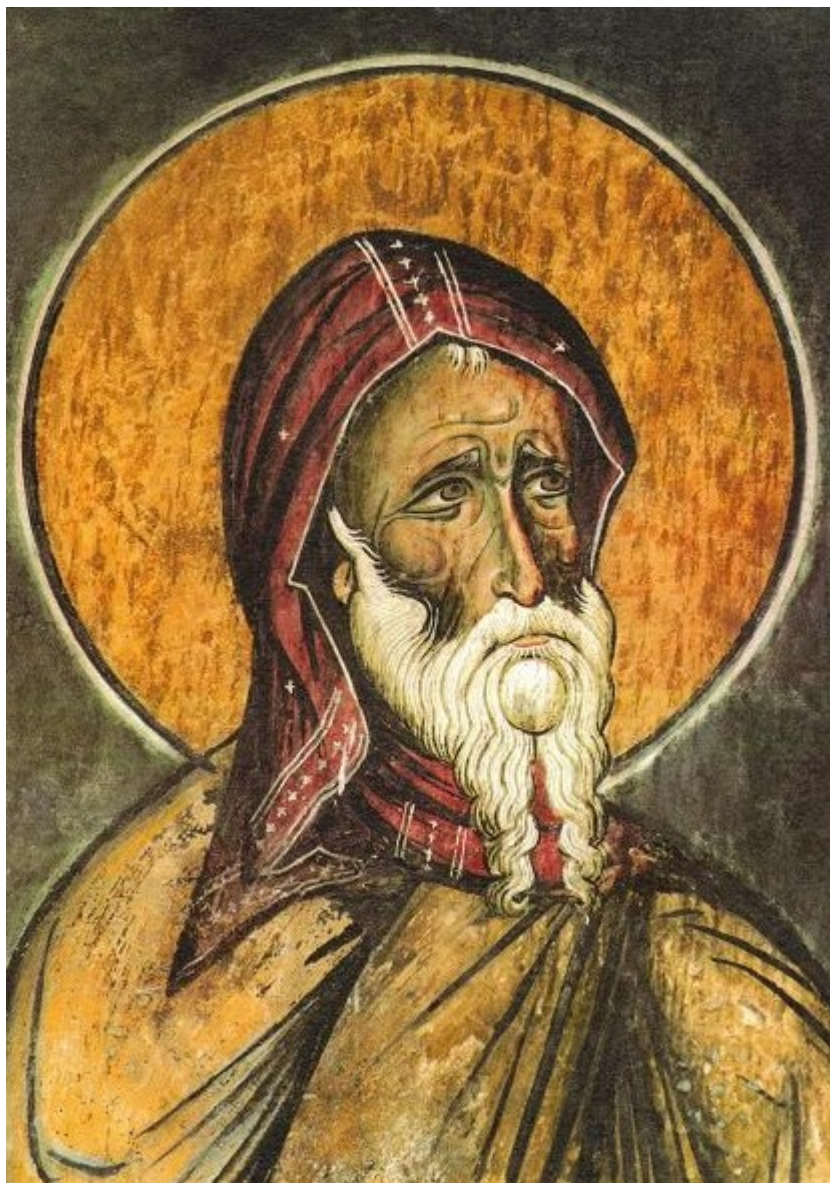
17 Ιανουαρίου 2023

Συνοπτικὸς Βίος τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)



Ὁ Μέγας Ἀντώνιος γεννήθηκε περὶ τὸ 251 στὴν πόλη Κόμα τῆς Ἄνω Αἰγύπτου, κοντὰ στὴ Μέμφιδα, ἀπὸ γονεῖς εὐλαβεῖς καὶ εὐποροῦς. Ἐζησε στὰ χρόνια τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ (284-305) καὶ Μαξιμιανοῦ (285-305) μέχρι καὶ τὴν ἐποχὴ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου καὶ τῶν παιδιῶν του.



Ἀπὸ τὴν παιδική του ἡλικία ἦταν ὀλιγαρκῆς καὶ αὐτάρκης, «μόνοις δὲ οἷς εὕρισκεν ἤρκειτο καὶ πλέον οὐδὲν ἐζήτει». Σὲ νεαρὰ ἡλικία, περίπου 18 ἐτῶν, ἔχασε τοὺς γονεῖς του. Ἐξι μῆνες μετὰ τὴν κοίμηση τῶν γονέων του, ἄκουσε στὴν ἐκκλησία τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴ τοῦ πλουσίου νεανίσκου, στὴν ὁποία ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶπε στὸν πλούσιο νέο: «πώλησον τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ δὸς πτωχοῖς». Τόση μεγάλη ἐντύπωση προξένησε ἡ εὐαγγελικὴ αὐτὴ προτροπὴ στὴ ψυχὴ τοῦ Ἁντωνίου, ὥστε ἀμέσως διένειμε τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς καὶ ἐνδεεῖς, ἀφοῦ ἐφύλαξε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα γιὰ τὴ συντήρηση αὐτοῦ καὶ τῆς μικρῆς του ἀδελφῆς, τὴν ὁποία φρόντισε νὰ παραδώσει σὲ Χριστιανὲς νέες παρθένους πού εἶχαν ἀφιερωθεῖ στὴ χριστιανικὴ ἀρετὴ, βέβαιος ὅτι κοντὰ τους θὰ εἶναι κατὰ πάντα ἀσφαλῆς.

Ἀπὸ τότε ὁ Ἅγιος Ἁντώνιος ἄρχισε νὰ ζεῖ ἀσκητικὸ βίον, ἐργαζόμενος ἀδιάκοπα καὶ ὑποβαλλόμενος σὲ αὐστηρὴ νηστεία, γιὰ νὰ κατανικήσει τοὺς πειρασμοὺς τῆς

σάρκας, ἀγρυπνώντας ὀλόκληρη τὴ νύχτα καὶ τρώγοντας ἐλάχιστα.

Στὴ συνέχεια ἀπῆλθε σὲ τόπο ἔρημο καὶ μακρυνὸ ὅπου ὑπῆρχαν μνήματα καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθε σὲ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἔκλεισε τὴ θύρα. Ἡ τροφή του ἦταν ἐλάχιστη καὶ τοῦ τὴν πηγαινε σὲ καθορισμένες μέρες ἓνας συνασκητῆς του. Ἐκεῖ ὑπερνίκησε, μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, νέους πειρασμούς. Ἀργότερα πῆγε κοντὰ στὰ ἐρείπια ἑνὸς φρουρίου καὶ κατοίκησε σὲ σπήλαιο χωρὶς νὰ τὸν βλέπει κανένας καὶ χωρὶς νὰ δέχεται κανένα παρὰ μόνο ἓνα γνωστὸ του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔφερνε κάθε ἕξι μῆνες ψωμὶ γιὰ ὀλόκληρο τὸ ἑξάμηνο.

Μετὰ ἀπὸ εἴκοσι ὀλόκληρα χρόνια ἀσκήσεως καὶ ἀφοῦ ἔφθασε σὲ ὕψη πνευματικῆς τελείωσης ἐμφανίσθηκε στὸν κόσμο καὶ τότε ἄρχισαν νὰ συρρέουν περὶ αὐτὸν πολλοὶ πού τὸν θαύμαζαν ὡς ἀσκητὴ καὶ θαυματουργό. Μαρτυρεῖται ὅτι ἐνῶ ὁ Ἅγιος βρισκόταν ἀκόμη ἐν ζωῇ, ἔβλεπε τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων τὴ στιγμή πού ἐξέρχονταν ἀπὸ τὸ σῶμα τους, καθὼς καὶ τοὺς δαίμονες πού τὶς ὀδηγοῦσαν. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι πολὺ θαυμαστό, ἀφοῦ μιὰ τέτοια δυνατότητα εἶναι γνώρισμα μόνο νοερᾶς καὶ ἀσώματης φύσεως.

Τὸ 311, κατὰ τὸ διωγμὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμίνου (307-313) κατῆλθε στὴν Ἀλεξάνδρεια, γιὰ νὰ ἐνθαρρύνει καὶ νὰ βοηθήσει τοὺς πιστοὺς, τοὺς Ὁμολογητὲς καὶ τοὺς Μάρτυρες. Ὅταν ἔπαυσε ὁ διωγμὸς, ὁ Ὅσιος ἐπανῆλθε στὴν ἔρημο, ἄλλ' ἐπειδὴ αἰσθανόταν ἐνοχλημένος ἀπὸ τὴν παρουσία πολλῶν, πού πηγαινεν γιὰ νὰ τὸν συναντήσουν, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦλθε σὲ τόπο ἔρημο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν σὲ ὄρος ὕψηλὸ κοντὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Καὶ ἐκεῖ ὅμως προσέρχονταν πολλοὶ γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐλογία του, νὰ διδαχθοῦν καὶ νὰ θεραπευθοῦν. Θεράπευε δὲ τοὺς ἀσθενεῖς «οὐ προστάζων, ἀλλ' εὐχόμενος καὶ τὸν Χριστὸν ὀνομάζων».

Ἡ φήμη τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου ἔφθασε μέχρι τοὺς βασιλεῖς τόσο, ὥστε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ οἱ υἱοὶ του, Κωνστάντιος καὶ Κώνστας, ἔγραψαν σ' αὐτόν, σὰν νὰ ἦταν πατέρας τους, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ἀσκητικοῦ του βίου ποτὲ δὲν ἄλλαξε ἔνδυμα καὶ ποτὲ δὲν ἔνιψε τὸ σῶμα ἢ τὰ πόδια του μὲ νερό. Ὁ Ὅσιος, ἂν καὶ ἀγράμματος στὴν ἀνθρώπινη σοφία, ἦταν σοφὸς κατὰ Θεόν. Εἶχε λόγο «ἠρτυμένον τῷ θείῳ ἅλατι καὶ χαρίεντα». Ἐδίδασκε τοὺς μαθητὲς του νὰ μὴν θεωροῦν τίποτε ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν νομίζουν ὅτι, ἐπειδὴ ἀπέχουν ἀπὸ τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ, στεροῦνται κάτι ἀξιόλογο. Τὸ νὰ ἀφήνει κανεὶς τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ εἶναι σὰν νὰ καταφρονεῖ μιὰ δραχμὴ ἀπὸ χαλκὸ, γιὰ νὰ κερδίσει ἑκατὸ χρυσές. Δὲν πρέπει, ἔλεγε, νὰ λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἀνθρώπινος βίος εἶναι πρόσκαιρος συγκρινόμενος πρὸς τὸν μέλλοντα αἰῶνα. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ κοπιᾶζουμε γιὰ τὴν ἀπόκτηση πρόσκαιρων ἀγαθῶν, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε μαζί μας, ἀλλὰ γιὰ τὴν

ἀπόκτηση αἰωνίων ἀγαθῶν, δηλαδή τῆς φρονήσεως, τῆς δικαιοσύνης, τῆς σωφροσύνης, τῆς ἀνδρείας, τῆς συνέσεως, τῆς ἀγάπης.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος, ἀφοῦ ἔζησε ἑκατὸν πέντε ἔτη, κοιμήθηκε ὁσίως τὸ 356. Ἴν καὶ ὅπως λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἐπιθυμίες τοῦ Ὁσίου Ἀντωνίου ἦταν νὰ μείνει κρυφὸς ὁ τόπος τῆς ταφῆς του, οἱ μοναχοὶ πού ἐμόναζαν κοντὰ του ἔλεγαν ὅτι κατεῖχαν τὸ ἱερὸ λείψανό του, τὸ ὁποῖο, ἐπὶ Ἰουστινιανὸν (561), κατατέθηκε στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀργότερα, τὸ 565, μεταφέρθηκε στὴν Κωνσταντινούπολη.

Πηγή: agiazoni.gr